

Banksamarbejdet i Europa i perspektiv – er der risikodeling og fælles hæftelse?

3. september 2018

Slide 1: Forside

Tak for invitationen!

En god del af os, der er til stede, havde lejlighed til at fokusere på den økonomiske situation på Lopi's årsmøde for få måneder siden. Om den vil jeg derfor kun opsummere kort – og uden tal. Mit oplæg vil i stedet handle om internationalt samarbejde og specifikt den europæiske banksektor og det styrkede banksamarbejde, også kaldet bankunionen. Det vil ikke komme hele vejen rundt om emnet, men fokusere på spørgsmålet om risikodeling, dvs. om nogle kommer til at hæfte for andre.

De vigtigste konklusioner vil være: 1) Økonomien og den finansielle stabilitet udvikler sig fortsat fornuftigt. 2) Det internationale regelbaserede samarbejde er under pres. Det er bekymrende, og det styrker behovet for at værne om det samarbejde, der er, og som vi har mulighed for at være med i. 3) I banksamarbejdet, såvel som i eurosamarbejdet, tegner sig et klart billede – hidtil og fremover – af meget begrænsede pengeoverførsler mellem landene. Med andre ord er der begrænset risikodeling og fælles hæftelse. Det er der nogle i Europa, der begræder, og der kan argumenteres både for og imod risikodeling, men der er rigtig gode argumenter for, at institutionerne ser ud, som de gør.

Den økonomiske og finansielle situation

Fire korte bemærkninger om den økonomiske og finansielle situation:

For det første: Det økonomiske opsving er vellykket indtil nu. Der er passet på det, med reformer og hvad vi kan kalde makroprudentiel nudging. Vi har undgået, at regering og Folketing har tabt tålmodigheden. Private forbruger og investerer mere for tjente end lånte penge. Banker har

denne gang været mere tilbageholdende med risikabel kreditgivning. Alt i alt har vi denne gang ikke haft en finans- og kreditpolitisk ekspansion med tilhørende boom og bust. Det skulle gerne fortsætte med omhu.

Derfor, *for det andet*, har vi små ubalancer. I tilgift har vi stort overskud på betalingsbalancen. Den kommende konjunkturvending – og den kommer, selv om vi ikke ved hvordan og hvornår – burde derfor ikke blive dyb af indenlandske årsager. Fra udlandet er der større risici fra det procykliske finanspolitiske boost i USA, noget så gammeldags som handelsrestriktioner samt svagheder og, måske, eksperimenter i flere europæiske lande og emerging markets.

Vi har, *for det tredje*, kapacitetspres, men indtil nu uden inflation. Presset kan medføre tab af markedsandele, men vi kan jo ikke producere mere, end der er arbejdskraft til. Der er tegn på, at presset rammer produktiviteten. Det skal der holdes øje med, men det er ikke så galt som under opsvingene i midt-80'erne eller midt-00'erne.

For det fjerde er der også gode tider i den finansielle sektor, om end risiciene er stigende. Langt inde i opsvinget er renten stadig meget lav, der er en del internationale risici, og der er hård konkurrence om at yde lån på et marked med lav efterspørgsel. Det er på tide med en større modcyklisk kapitalbuffer. Vi har en god realøkonomi med stødpuder, men der er ikke meget på lager til rentefald og finanspolitiske stimuli i næste lavkonjunktur. Når den kommer, kan og skal den finansielle sektor ikke være en del af problemet.

Internationalt samarbejde under pres

Nu til det internationale samarbejde. Vi er heldige at leve i en tid med regelbaserede internationale organisationer, som blev bygget op af nogle få fremsynede generationer lige før os.

Slide 2: Internationalt økonomisk samarbejde under udfordring

På det økonomiske område kan især fremhæves IMF, Verdensbanken, WTO, OECD, EU og eurosamarbejdet, jf. figuren. Det er institutioner med traktater og vedtægter, ledelse med repræsentanter for alle medlemmer, stemmeregler, redskaber til videreudvikling og konfliktløsning samt domstole og juridiske afgørelser med ligebehandling.

Det burde være oplagt, hvorfor regelbaseret samarbejde er en god idé for alle, og i særdeleshed for små og mellemstore lande. Medmindre de vælger isolation, ville de ellers være henvist til at gå til de største og stærkeste lande ét for ét, fra sag til sag, og derefter holde sig til de standarder, som er bestemt af de største og stærkeste. Konfliktløsning ville være op til de store landes skiftende velvilje.

Det kræver visioner, udsyn og fremsyn for store lande at forpligte sig til regelbaseret samarbejde, for så skal de jo afgive reel beslutningskompetence. De er nødt til at argumentere, de kan blive stemt ned i konkrete beslutninger, og ved juridisk konfliktløsning tæller reglerne, ikke parternes størrelse og kortsigtede interesse. Hvorfor valgte de store lande ikke kun at være med, men ligefrem at gå foran i opbygningen af disse institutioner? Det hjalp sikkert en smule, at et forpligtende samarbejde er retfærdigt og intellektuelt tilfredsstillende. Men langt vigtigere har det nok været, at det økonomisk er langt mere effektivt for alle, og at alternativet var noget politisk rod med anarki, skiftende og tilfældige alliancer samt evige konflikter, ikke mindst imellem de store lande.

Set fra vores vinkel, et lille land, har det regelbaserede samarbejde i nogen grad været udfordret af stormagtsbaserede institutioner som G7, G20, FSB (Financial Stability Board) og Baselkomiteen, for her er der ikke traktatmæssige regler og ligebehandling, og vi bliver i øvrigt ikke inviteret med. På den anden side er det mere koordination og rådgivning end beslutningstagen. EU og ECB er med og er en stødpude i forhold til implementering. Det er måske også meget godt, at de største lande mødes med hinanden i mindre fora og har ventiler over for de frustrationer, de ellers kan have i regelbaserede institutioner, hvor de skal forhandle med masser af andre lande, store som små.

Det er mere alvorligt, hvis store lande trækker sig fra indgåede aftaler, forhindrer de regelbaserede institutioner i at arbejde effektivt eller går enegang på kant med eller i direkte modstrid med skrevne eller uskrevne regler i institutionerne. Eller hvis mellemstore og små lande hver for sig får forestillinger om at kunne bestemme mere selv ved at trække sig ud af institutionerne. Hvorefter de står med et svært valg. Enten at følge de regler som andre fastlægger – uden at have indflydelse på dem. Eller at tage velstandstab og besværet for egen regering, virksomheder og borgere ved at isolere sig med egne regler, og hvad der måtte falde ned i hatten i form af bilaterale aftaler. Der er desværre aktuelle eksempler på begge dele, og der er i nogle lande pres for noget, der ligner. Det er en risiko også for dansk velstand og indflydelse. Værdien af det bredere internationale samarbejde er værd at have in mente, også når der skal fokuseres (en del mere snævert) på et spørgsmål som det udvidede banksamarbejde, og hvad det kan betyde, hvis Danmark på et tidspunkt måtte beslutte at deltage i det.

Udviklingen i banksamarbejdet

Banksamarbejdet er ikke en færdig konstruktion, og det vil næppe nogensinde blive det. Der vil altid være nye spørgsmål og forslag at forholde sig til. Men de største og vigtigste brikker er faldet på plads med fælles tilsyn og fælles afviklingsmyndighed, og begge dele fungerer.

Slide 3: Videre udvikling af banksamarbejdet, 2018-formulering

Aktuelt fortsætter en diskussion blandt deltagerne i samarbejdet under overskriften "risikoreduktion og risikodeling", jf. figuren. Det er ikke en velvalgt overskrift, for den giver indtryk af en "noget for noget"-tankegang. Reelt dækker "diskussion" over et antal også hver for sig velbegrundede elementer.

Diskussionen er sat i system, bl.a. med udvikling af et sæt indikatorer for sundhedstilstanden i banksektoren. Dels kan de have selvstændig interesse, dels vil de blive brugt som kriterie for udviklingen af den mulige fælles indskydergaranti EDIS (European Deposit Insurance Scheme) – mere om denne senere.

Risikoreduktion

Ligesom her i landet nyder bankerne i resten af Europa også godt af konjunkturudviklingen og oprydningsarbejdet efter krisen.

Slide 4: Større lønsomhed langt de fleste steder

Forrentningen af egenkapitalen er steget, på trods af en lidt presset rentemarginal, selv om den varierer en del mellem landene, jf. figuren. De tyske banker skiller sig ud med en relativt lav indtjening. Der har været en konsolidering af sektoren, ligesom det er set herhjemme, jf. den lille indsatte figur i grafen.

Slide 5: Bedre kapitalisering

De europæiske banker er bedre kapitaliserede, jf. figuren. Det skyldes mere kapital, men også at risikovægtene er faldet. (Det skyldes bedre konjunkturer og bedre kreditstyring, men også at svage banker er lukket og nødlidende lån solgt fra). Der er også ved at komme gang i udstedelserne af passiver til dækning af MREL (Minimum Requirement of Eligible Liabilities), som man i Danmark har valgt at oversætte til det mere mundrette NEP (NedskrivningsEgnede Passiver). Opfyldelse af NEP-kravet skal jo sikre, at de dertil indrettede passiver kan nedskrives eller konverteres til aktiekapital i rimelig god ro og orden, såfremt instituttet bliver nødlidende og er systemisk vigtigt. For så kræves rekapitalisering og videreførelse i en ny form. Det vil tage nogle år, før opfyldelse af NEP-kravet er på plads. Herhjemme er vi også kommet i gang med opbygningen af NEP, omend realkreditte som bekendt endnu mangler et NEP-krav.

For likviditet er der enighed om at anvende de to mål for likviditetskrav, henholdsvis LCR og NSFR¹, som indikatorer.

¹ Liquidity Coverage Ratio (jf. EU's kapitalkravsforordning) og Net Stable Funding Ratio (jf. aktuelt forslag til ændring af EU's kapitalkravsforordning, som endnu ikke er vedtaget).

Slide 6: Likviditetsmål er overholdt

For LCR har der i gennemsnit, jf. figuren, været en pæn stigning for de fleste lande, og en stigende afstand til kravet på 100 pct. Også for NSFR leves der generelt op til kravene.

Slide 7: Faldende andel af nødlidende lån

Variationen i andelen af nødlidende lån har været en væsentlig barriere for tilskyndelsen hos de økonomisk stærkere lande til at engagere sig i mere risikodeling. Også i lovgivning og praksis er der forskel mellem landenes evne og vilje – i ikke ubetydelig grad politisk eller kulturelt motiveret – til at realisere de bagvedliggende aktiver og sikkerhedsstillelse bag nødlidende lån, fx i form af tvangsauktion. Omfanget af nødlidende lån er faldet de fleste steder, ligesom der i bankregnskaberne er taget bedre hensyn til dem i form af nedskrivninger, jf. figuren.

Alt i alt viser indikatorerne en klar forbedring af bankernes sundhedstilstand. For kapitaldækning og likviditet opfyldes EU-kravene generelt. Tilstanden for nødlidende lån er under bedring, men der er behov for yderligere forbedring i en række lande.

Risikodeling i perspektiv

Vigtigere end de aktuelle tal for bankernes sundhedstilstand – den kan jo ændre sig – er at forstå og fortolke de institutioner, der enten allerede er eller kan komme til at omfatte risikodeling mellem banker og statsfinanser på tværs af lande. Et sådant forsikringselement kan være til gavn ved konkret håndtering af kriser, fordi det kan reducere afsmitningen mellem banker i kriseramte lande. Og det kan reducere afhængigheden mellem banker og staten i deres hjemland. Modargumentet er, at det kan virke uretfærdigt og måske endda tilskynde til ekstra risikotagning, hvis skatteydere eller banker i andre lande skal hæfte for konsekvensen af beslutninger og risikotagning, som de ikke har haft indflydelse på.

Begge synspunkter kan begrundes. Det er imidlertid faktisk, at samarbejdets beslutninger fremstår med en stærk aversion imod risikodeling og imod, at nogle – det være sig banker eller stater – kommer til at hæfte for begivenheder eller beslutninger truffet i andre lande. Det kan illustreres fra fire forskellige vinkler, jf. næste figur.

Slide 8: Håndtering af risikodeling

Et første eksempel er låneprogrammerne til lande i krise fra IMF² og eurolandenes fælles fond og stabilitetsmekanisme ESM³. Programmet for

² IMF, Den Internationale Valutafond, oprettet i 1944. IMF har i dag 189 medlemslande og en udlånskapacitet på ca. 1000 mia. US dollar.

³ ESM, Den Europæiske Stabiliseringsmekanisme, oprettet af eurolandene i 2012 som en mellemstatslig institution. ESM har en udlånskapacitet på 500 mia. euro.

Grækenland er det mest omtalte de senere år. Disse lån er mellemstatslige anliggender og rækker langt bredere end til bankerne, men de er principielt interessante til at forstå det dominerende europæiske tanke-sæt, der gør sig gældende, også i banksamarbejdet. Derfor gør jeg lidt ud af det her. Pointen er, at programmerne består af lån og likviditetsstøtte, mod klare betingelser. Der har ikke været tale om hverken direkte eller indirekte fiskale transfereringer. Disse programmer opfattes i dag som en succes, omend billedet af Grækenlands genopretning endnu er noget broget, hvilket ikke bør overraske. Det tog fx Danmark flere årtier at bringe sig helt ud af situationen i begyndelsen af 1980'erne, hvor de økonomiske udfordringer havde lighedstræk med Grækenlands i dag.

Grækenland har fået gældsnedskrivning, men det har været for private kreditorer. Der har været meget lempelige rentevilkår, og Grækenland sparer årligt adskillige procent af BNP på sine statslige rentebetalinger. For eksempel er Portugals renteudgifter større, selv om dets gæld er mindre. Men renten har ikke været lavere end det, IMF og ESM har kunnet låne til på markedet. Der er ikke blevet nedskrevet på hovedstolen af lånene. Der er langvarig udsættelse af betalinger på afdrag og renter, men de er ikke nedskrevet. Der er reduceret i den margin, som långiverne lægger oven i deres finansieringsomkostninger, og der er mulighed for, at ECB afgiver sin fortjeneste på markedskøb af græske statsobligationer, men heller ikke ad den vej er der ydet fiskale transfereringer fra andre lande.

I den internationale presse ses opfordringer til i stedet at foretage mere gældsnedskrivning, også af gæld til andre stater. Men nedskrivning af statslige udlån er en fiskal transferering, og der er gode grunde til, at det ikke er sket. Skatteydere i de långivende lande ville da føle, at de skulle betale for konsekvenser af beslutninger i de låntagende lande, som de ikke har indflydelse på. Det ville give grobund for politiske konflikter i og imellem lande. Der ville i det låntagende land være et fælles incitament for skatteydere og regering til at slække de finanspolitiske planer, hvis andre betaler regningen. Og det kan blive svært fremover at skaffe statslige udlån til andre kriseramte lande, hvis et udlån efterfølgende kan blive vekslet til en indkomstoverførsel.

Fiskale overførsler kan opfattes som "taxation without representation". Og der er et legitimt behov for, at lande har mulighed for at afprøve egen politik, og dermed også bære konsekvenserne af denne. Balancen findes, ved at der er det fælles finanspolitiske regelsæt med de løbende diskussioner, der hører til. Det er et politisk, mere end juridisk, forpligtende regelsæt. Kan det forenkles? Det er tvivlsomt. Virker det? Ja, når medlemslandene bruger det som støtte til sund politik frem for at gøre det til syndebug. Så det løser nogle, men ikke alle, problemer. Heller ikke banksamarbejdet kan ventes at løse alle problemer.

Bagstopper er redningsprogrammerne, der stiller strenge betingelser til de låntagende lande. Det vil altid være kontroversielt, men kravene er mildere end de betingelser og renter, et land i krise ellers kan få på markedsvilkår.

Et andet eksempel er de seneste års krisehåndtering af enkeltbanker i bl.a. Italien og Spanien. Det skal erindres, at regelsættet om krisehåndtering (BRRD/SRMR⁴) ganske vist er gældende, men at opbygningen af NEP langt fra er tilendebragt endnu. I de mest kontroversielle sager har EU-institutionerne vurderet, at de pågældende banker ikke var systemisk vigtige i fællesskabets forstand, hvorfor den videre håndtering blev overladt til de nationale myndigheder. Disse insisterede så på, at der var en regional systemisk betydning, og fik håndteringen godkendt af Europa-Kommissionen med et element af statsstøtte, der i et eller andet omfang er konkurrenceforvridende. Hvis det udtrykker en svaghed i systemet, ligger den ikke i banksamarbejdet, men i EU's generelle statsstøtteregler, der kan kritiseres for ikke endnu at være bragt i overensstemmelse med BRRD. Men det har ikke været på tale at involvere fælles midler i krisehåndteringen, fx fra SRF. Den valgte håndtering er sket for de pågældende landes egen regning.

Et tredje eksempel er bidrag fra SRF, den fælles afviklingsfond som bankerne jo finansierer. De er heget ualmindeligt godt ind. Fondens midler kan først bringes i anvendelse efter bail-in af, hvad der svarer til 8 pct. af en nødlidende banks passiver. Det svarer typisk til 25 pct. af de risikovægtede aktiver. Beregninger viser, at der under kriseforløbet efter 2008 kun var en enkelt systemisk vigtig europæisk bank, som havde tab, der oversteg denne tærskel. Herudover kan bidrag fra SRF højst udgøre 5 pct. af bankens passiver, og der er tale om et tilgodehavende, ikke en indkomstoverførsel.

Denne konstruktion er en følgevirkning af det mere fundamentale skift (med BRRD) i tilgangen til finansiel regulering efter finanskrisen, nemlig at nødlidende banker skal krisehåndteres med ejerne og kreditorernes midler. Dette skifte sigtede måske i første omgang på at undgå at bruge statsmidler, men konsekvensen er også en kraftig inddæmning af muligheden for at brug midler opkrævet fra andre banker. Med andre ord er forsikringselementet på tværs af lande overhalet af en sundere model for krisehåndtering.

Det fjerde eksempel er EDIS, for hvilken forhandlingerne er gået langsomt. Objektivt set er det velbegrundet med en fælles indskydergaranti i et fælles banksamarbejde. Risikoen i nationale banker vil til stadighed påvirkes af nationale forhold, men når tilsyn og afvikling er fælles, er det naturligt også at have et delelement af fælles indskydergaranti. Tilhæn-

⁴ BRRD, Bank Recovery and Resolution Directive eller Krisehåndteringsdirektivet, samt de tilsvarende regler for eurolandene, SRMR, Single Resolution Mechanism Regulation, begge vedtaget i 2014.

gere og modstandere synes imidlertid at overdrive henholdsvis fordele og ulemper ved en fælles indskydergaranti.

Måske kan en fælles indskydergaranti virke psykologisk stabiliserende på indlånere i potentielt nødlidende banker. Men det er noget overset, at kreditorlovgivningen er ændret, så indlån i almindelighed, og dækkede indlån i særdeleshed, har højeste prioritet i kreditorhierarkiet. Indskydergarantifonden kan dermed kun blive aktiveret efter ekstremt store tab i en bank, inkl. tab af al seniorgæld og usikrede indlån. EDIS' relevans knytter sig derfor til banker, der næsten udelukkende er finansieret af indlån dækkede af indskydergaranti. Det er også overset, at ECB i foråret⁵ udgav en interessant analyse, som viser, at selv kriser af en langt større dybde end den i 2008-09 ikke vil kunne tømme en fuldt opbygget indskydergarantifond på 0,8 pct. af de dækkede indskud. Årsagen hertil er bl.a. kreditorpræferencen for indlån samt opbygningen af nedskrivningsegne passiver. Systemet er nu samlet set opbygget på en måde, så indskydergarantier, det være sig nationale eller fælles, i praksis får en meget begrænset rolle ved afvikling af nødlidende banker.

Afsluttende om banksamarbejdet

Der er en række andre, stærke, argumenter for at deltage i det fælles banksamarbejde, herunder: Videre udvikling af det indre marked med mere konkurrence, til gavn for forbrugere og virksomheder i eget land og bankers evne til at drive forretning i andre lande. Stærkere tilsynskraft målt på kapacitet, dybde, metoder og mulighed for at se på tværs. Bedre håndtering af grænseoverskridende finansiel virksomhed. Større troværdighed om bail-in-reglerne, og større sikkerhed for ligebehandling af nødlidende banker. Og som ved alt andet internationalt samarbejde for et lille land: medindflydelse på regler og praksis, som man i praksis er nødt til at leve op til under alle omstændigheder – herunder med et tale-rør ind i institutioner som Basel og FSB, som vi ikke selv er inviteret med til. Langt de fleste danske banker er som bekendt af en størrelse, hvor de også i banksamarbejdet vil være under direkte dansk tilsyn. Dog – hvilket rummer fordele – baseret på den fælles tilsynspraksis.

Som det er fremgået, er forsikringselementet i banksamarbejdet ikke den centrale del af samarbejdet. Der er et forsikringselement over for helt ekstreme situationer med nødlidende banker, men betydningen vil ellers være meget begrænset. Forsikringselementet og dets modstykke – frykten for at skulle hæfte for problemer i andre landes banker – er dermed ikke noget centralt argument for hverken at deltage i eller holde sig ude af det fælles banksamarbejde.

⁵ ECB Occasional Paper 208, April 2018: Completing the Banking Union with a European Deposit Insurance Scheme: Who is afraid of cross-subsidisation?

Den sammenfattende pointe er ikke, at der hverken er eller bør være overførsler mellem landene i EU-samarbejdet. Det har i mange år været tilfældet, nemlig over EU's budget, og beløbene er væsentlige. Flere lande modtager op til 3 pct. af deres BNP på basis af en række objektive og strukturelle kriterier. Det ville således ikke være nyt eller specielt, hvis andre dele af samarbejdet også indebar sådanne overførsler. Pointen er, at hverken eurosamarbejde eller bankunion har involveret eller lægger op til overførsler mellem landene af synderligt omfang. Samt at institutionerne i praksis er systematisk designet på en måde, så sandsynligheden for sådanne overførsler minimeres. Dette må forventes også at præge udviklingen af samarbejdet fremover.

DANMARKS NATIONALBANK

BANKSAMARBEJDET I EUROPA I PERSPEKTIV – ER DER RISIKODELING OG FÆLLES HÆFTELSE?

Nationalbankdirektør Per Callesen. Indlæg på Finans Danmarks direktørkonference 3. september 2018

DANMARKS
NATIONALBANK

Internationalt økonomisk samarbejde under udfordring

Regelbaseret samarbejde (1945-)

- IMF og Verdensbanken
- Parisklubben
- World Trade Organization
- OECD
- EU
 - Eurosamarbejdet
 - Bankunionen

Danmark deltager

Danmark vil ikke deltage

- Alle er med, stemmeret, fælles regler, vedtægter, faste møder, domstol med ligebehandling.

Stormagtsbaseret samarbejde (1973-)

- G7
- G20
- Financial Stability Board
- Baselkomiteen

Danmark kan ikke deltage

Påvirkningsmuligheder

- Bilateralt, uden regler, måske med (midlertidige) delaftaler

Videre udvikling af banksamarbejdet, 2018-formulering

RISIKOREDUKTION

Mål: Øge sundhed i banksektor

Måles med "indikatorer" :

- Kapitaldækning
- Likviditetsdækning
- NPL-ratio
- NEP
- Statslige eksponeringer (?)

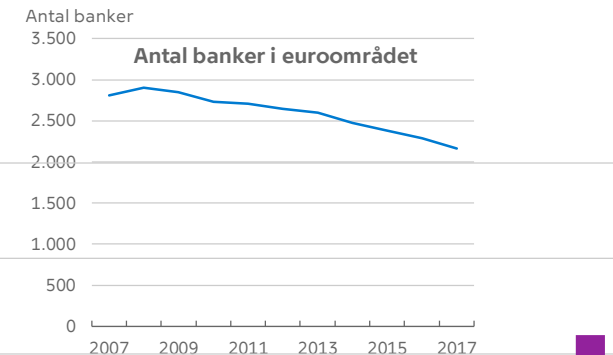
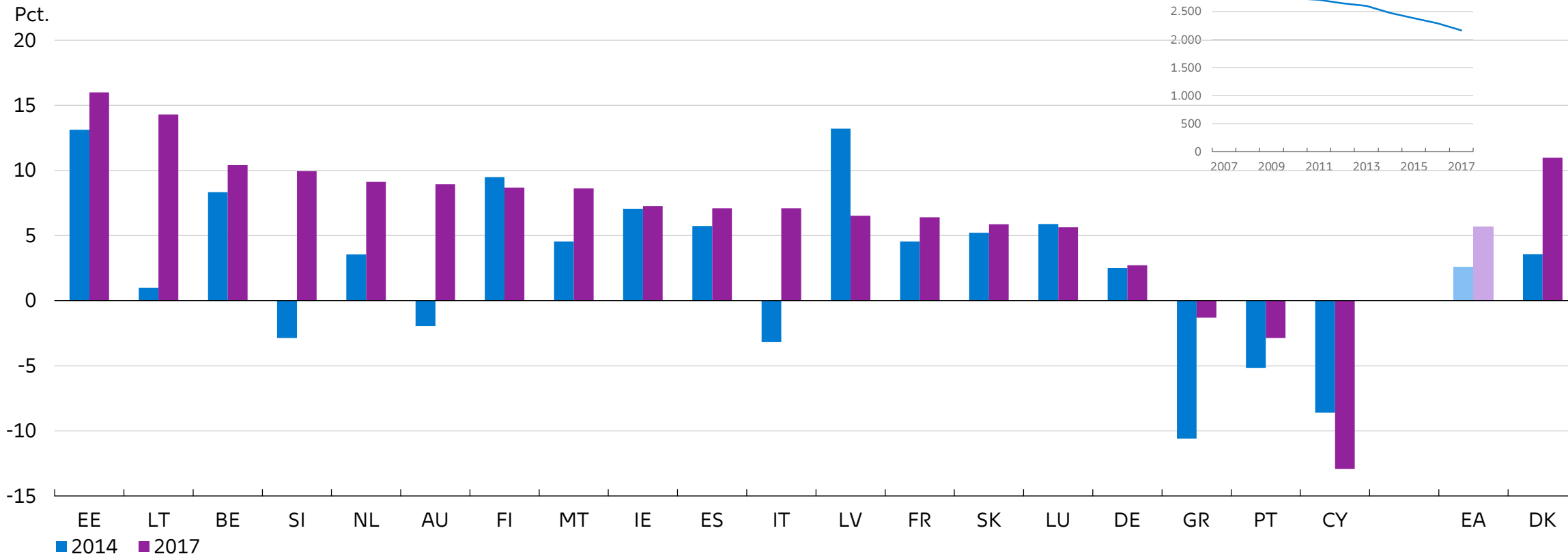

RISIKODELING

- Opbygning af fælles afviklingsfond (SRF)
- Etablering af bagstopper for SRF (ESM)
- Fælles indskydergarantisystem (EDIS)

Større lønsomhed langt de fleste steder

Udvikling i egenkapitalforrentning

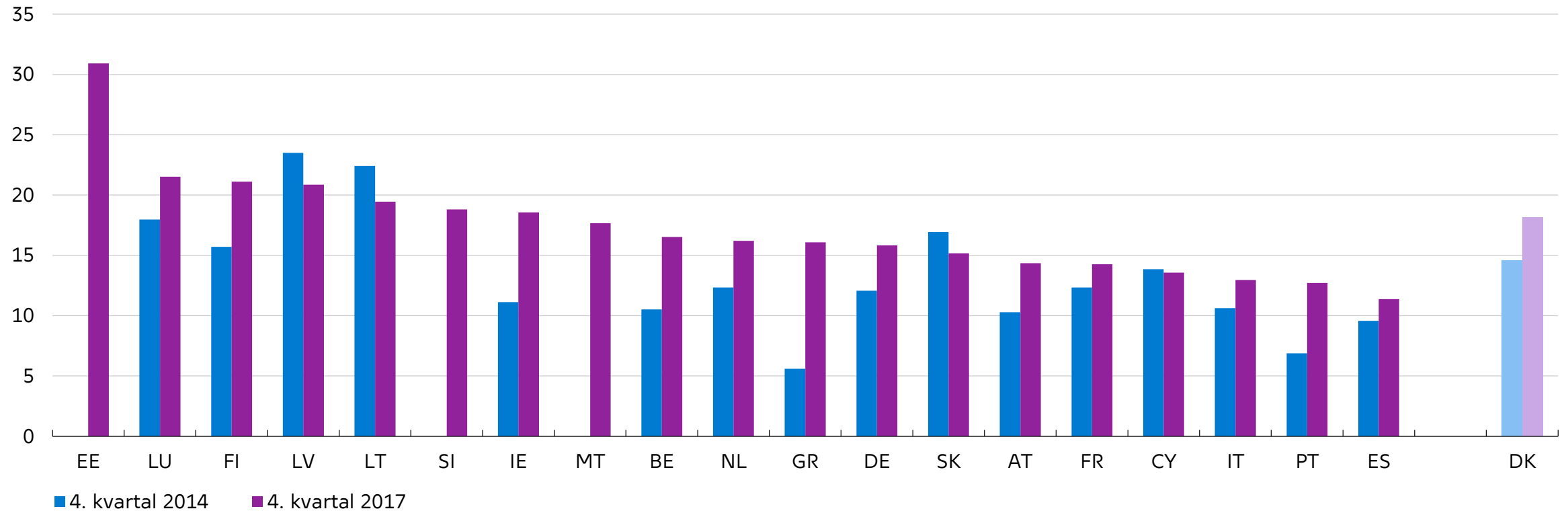

Kilde: ECB Consolidated Banking Database.

Bedre kapitalisering

Udvikling i CET1-ratio, banker i euroområdet

Pct. af RVA

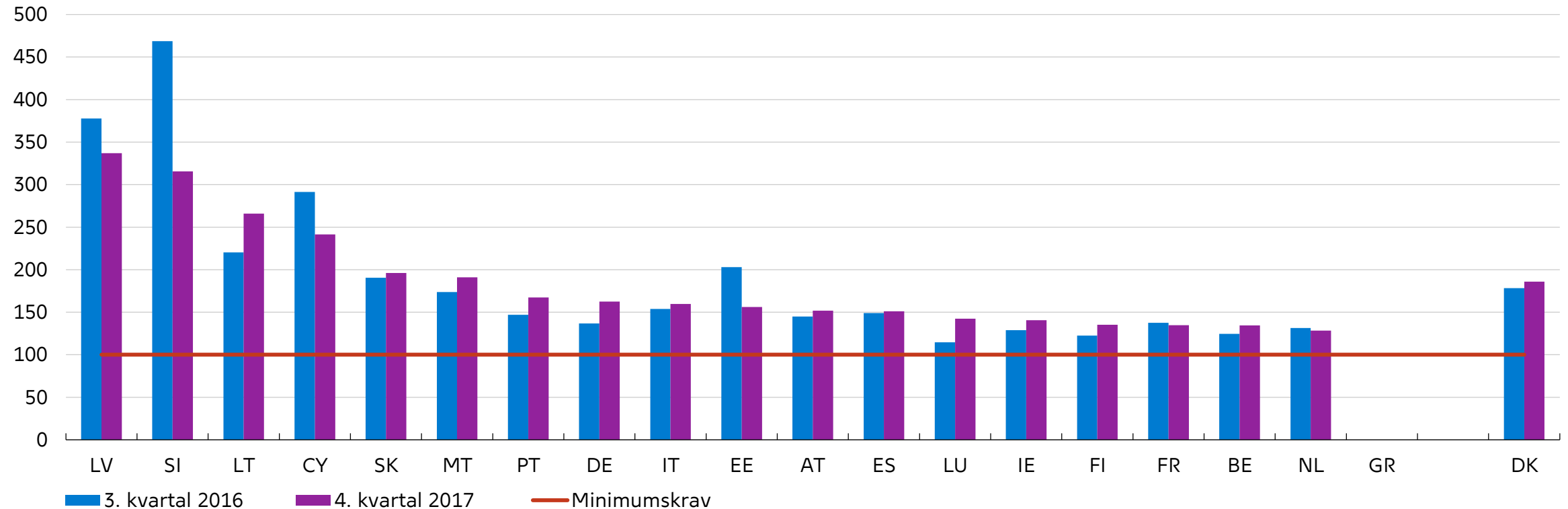

Note: Med fuldt indfasede EU-kapitaldefinitioner mv.
Kilde: EBA Risk Dashboard.

Likviditetsmål er overholdt

Udvikling i Liquidity Coverage Ratio, banker i euroområdet

Likvide midler i pct. af netto outflow

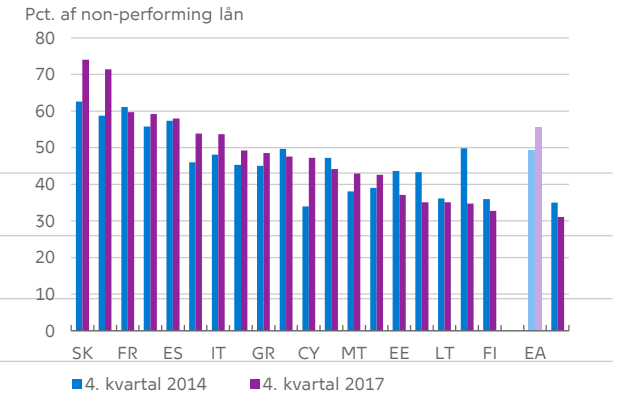
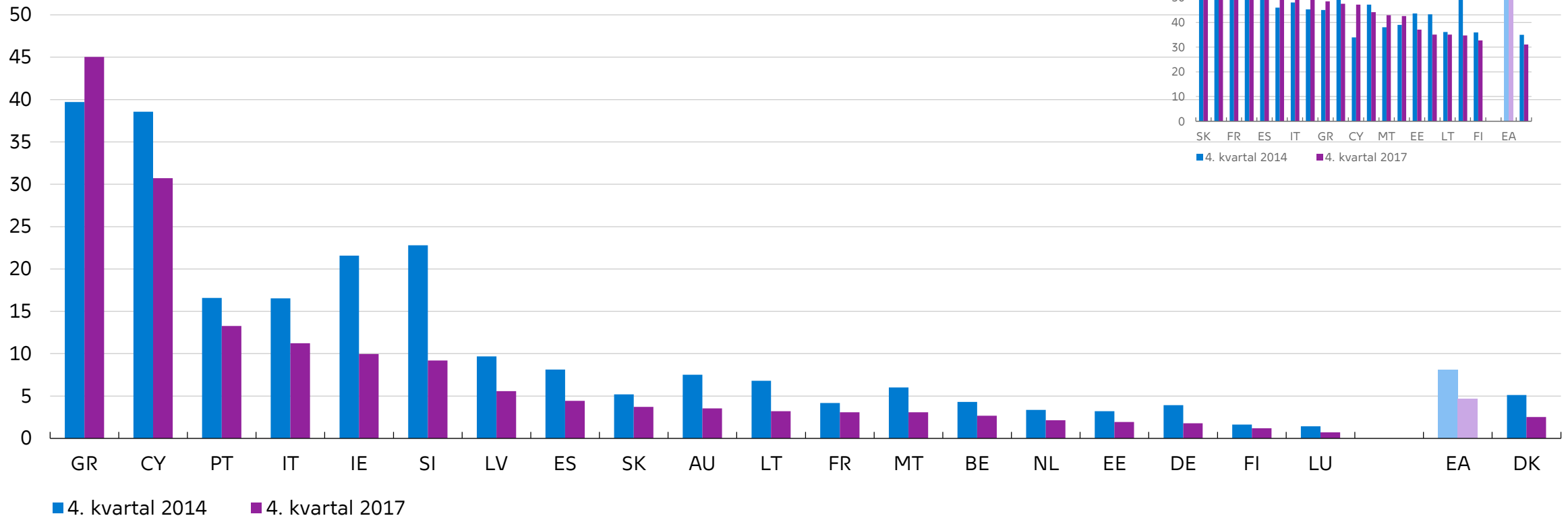

Kilde: EBA Risk Dashboard.

Faldende andel af nødlidende lån

Udvikling i non-performing lån, banker i euroområdet

Pct. af udlån og garantier

Note: Figuren viser non-performing lån som andel af samlede udlån og garantier. Nedskrivninger (lille figur) viser de samlede nedskrivninger på non-performing gældsinstrumenter, som andel af non-performing gældsinstrumenter, herunder non-performing lån.
Kilde: ECB Consolidated Banking Database.

Håndtering af risikodeling

Eksempler på, at risikodeling er et meget begrænset aspekt i eurosamarbejdet og det styrkede banksamarbejde:

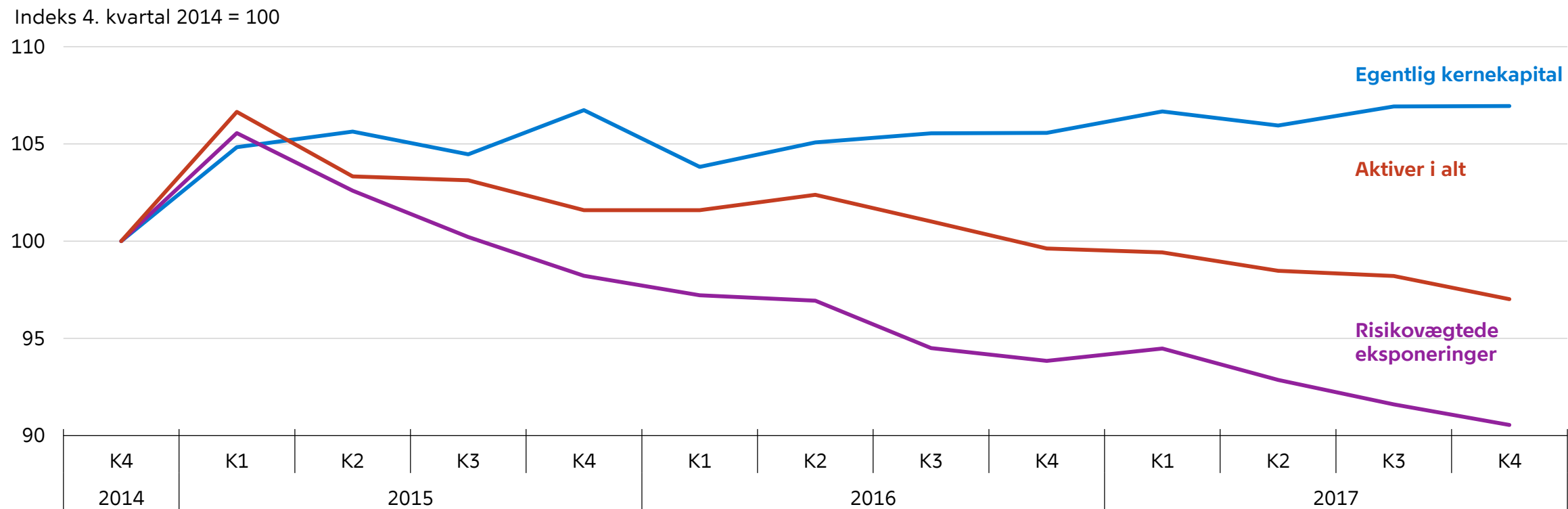
**Låneprogrammer til lande,
fx Grækenland er likviditetsstøtte**

**Konkret krisehåndtering
(i overgangsperiode),
fx Italien, er sket for egen regning**

**SRF (Single Resolution Fund)
kan først hæfte efter bail-in af 8 pct.
af uvægtet balance**

**EDIS (European Deposit Insurance Scheme),
ikke vedtaget endnu, kan først hæfte
efter tab af både kapital, NEP, seniorgæld
og usikrede indlån. Indlån har PCS
(Preferred Creditor Status).**

Baggrund: Udvikling i CET1-ratio (dekomponeret)

Kilde: EBA Risk Dashboard.